

„EDINOST“
 izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
 danjih ob **torških, četrških**
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
 haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
 uri večer. — Obojno izdanje stane:
 za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50
 za tri mesece 3.— „ „ „ 4.50
 za pol leta 5.— „ „ „ 7.—
 za vse leto 12.— „ „ „ 18.—
 Naročnine je plačevati naprej na naročbe
 brez priložne naročnice se sprava se
 ezira.
 Posamične številke se dobivajo v pro-
 šajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.
 izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se račune po tarifi v petitu; za
 naslove s debelimi črkami se plačuje
 prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
 Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
 mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
 ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
 biti frankovano, kor nefrankovana se ne
 sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
 jema **upravnništvo** ulica Molino pic-
 colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase
 je plačevati loco Trst. Odprto reklama-
 cije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč!“

Razmere na Primorskem.

(Govor posl. Spinčića v seji zbornice poslancev dne 13.
 maja 1897.)

(Daje.)

Kdo je teroriziral v Vrsaru volilne može? Kdo je razkosal v Žbandaju kočijo in pretepal kočijaža? Kdo je porušil nagrobni spomenik v sv. Lovrencu? Dogodka v Kaštelirju pa ne omenjajte nikar, kajti isti je došel pred najviše justične oblasti, in vi in vsakdo se lahko prepriča iz dopisov, kako pristranski so postopale v tem slučaju varstvene oblasti, političke in tudi sodne oblasti.

Da, gospóda moja, izvolite le pogledati v spise in videli bodete. Nikar ne imenujte tega slučaja, kajti uprav ta je sramota za upravo v Primorski.

Pravijo nadalje, da poznani agitatorji romajo od hiše do hiše. Mar je to zločin? Ne pripoveduje se pa, kaj so storili tam. Govori se dalje o razmerah v Gorici. O tem je že govoril tovariš Gregorčič in jaz moram le izreči svoje obžalovanje, da se ga ni pustilo govoriti dalje.

Gospóda moja! Saj mi nismo krivi, da je tako dolga vrsta naših pritožeb. Govorim še dalje o razmerah v Trstu. Nadejam se, da bode kdo drugi govoril o teh razmerah, prosim pa gospode iz Trsta, na magistratu in na namestništvu, da bi pomislili, kako postopajo proti Slovincem na ulicah, v svojih uradih, kako v občinskem svetu; in potem pridejo gotovo do zaključka, da Slovenci niso krivi na tem, ampak le postopanje oblasti, ako je v Trstu in v okolici navstalo neko razburjenje. (Odobranje na desni.)

Prihaja se potem zopet k Istri in pravi, da so se rezale trte. Rezale so se.

V jednom slučaju, gospodje moje, ki se tudi navaja tu, v slučaju v Sovinjaku, izvedel sem zanesljivo, da so se porezale najslabeje trte (Veselost na desni) in sicer le tu in tam.

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši. 105

ROMAN.

— Francoski spisal Alphense Daudet, preložil Al. B. —

Ko je Désiré ustopila, je stopil iz temnega ozadja proti njej neki mož ter jej pomolil roko. Bil je tisti grozni človek, ki jo je rešil za običajno nagrade petindvajsetih frankov.

„No, mamica“, je rekel z odurnim smehom in hripavim glasom, spominjajočim meglenih noči ob reki, „kako se kaj počutimo po mrzli kopelji?“

In potem je pripovedoval navzočim, kako jo je najprej prijel tako-le, potem pa tako-le, čes, da bi sedaj le plavala tja dolj proti Rouenu, da njega ni bilo.

Nesrečnica je bila kar zapekla v lice od sramote in mrzlice in tako zmešana, da se jej je zdelo, kakor bi bila reka pustila mrežo na njenih očeh in šumenje v njenih ušesih. Slednjič so jo odvedli v manjšo sobo, pred dostojnega gospoda z redom, samega gospoda policijskega komisarja, ki je baš pil svojo kavo ter zraven čital sodni časnik.

„Tako, vi ste!“ je dejal osorno ter je, ne da bi dvignil oči, košček kruha pomočil v skledico; redarski sluga, ki je bil privedel Désiréjo noter, pa je pričel čitati svoje poročilo:

„Ob tri črti na dvanajst je poskusila na nabrežju de la Mégisserie, pred hišo št. 17 samo-
 mor nekova Delobelle, štiriindvajset let stara, iz-

Gospóda moja! Tu nam je slutnja prav blizu, da so se te trte porezale od italijanske strani, ali pa, da se je ljudi naščuvalo v to, da bi potem mogli valiti krivdo na Hrvate.

Govori se tudi o nekem italijanskem župniku v Žbandaju; to kaže zopet na abnormalne odnošaje v Istri, kajti Žbandaj je hrvatski kraj in tam da je nastavljen italijanski župnik?

Govori se dalje o nekem strelu, ki se je baje sprožil pred čitalnico v Pulju. Ne omenja se pa, da so pred čitalnico dve ali tri ure demonstrirali proti Hrvatom in da je prvi strel — kakor sem šul — pal od italijanske strani.

Kar se dostaje dogodka dne 16. marca — tu je nepravdo naveden 15. marc —, bi pa le prošil gospode, naj pogledajo, da je le-tu kakor spremeljevalci navedenih 3000 Hrvatov iz okraja poreškega, in potem hočete še trditi, da v Istri ni Hrvatov in Slovencev? (Veselost in prav dobro — na desni.) Kaj so storili teh 3000 mož. Pravijo, da so preteпали nekega Monfalcone, da so poškovali nekega Cortese, ter da so zaprli pot postajevodji orožnikov.

Tudi to še ni dokazano, kdo je pretepal Monfalcone, toliko pa se mi zdi gotova stvar, da je isti izzival zbrane može s „porohi di croati!“

Jaz slutim in po dogodkih v nas moram prihajati do te slutnje, da so ga najbrže poslali tja le zato, da bi izzival. Cortese je bil poškovalan nekoliko, a ni znano do sedaj, kdo ga je poškoval.

Onemu postajevodji pa se ni zaprla pot. Postajevodja je vzel seboj jednega naših mož, a drugi so želeli, da bi ga izpustil. To je vse. Ako bi bili imeli slab namen, bi bili gotovo tudi kaj storili; ko pa niso ničesar storili postajevodji, po takem tudi niso imeli nikacega slabega namena; postajevodja je svobodno nadaljeval svojo pot.

Lep je tudi slučaj v interpelaciji, ki se je

delovalka cvetic, stanujoča v Rue de Braque pri svojih roditeljih. Skočila je v Seine. Toda ladijski delavec Parcheminet, stanujoči v Rue de la Butte-Chaumont, jo je potegnil zdrave iz vode.*

Gospod policijski komisar je neprestano jedel ter poslušal z mirnim, dolgočasnim obrazom kakor človek, katerega nobena stvar ne more več iznenaditi; potem se je strogo, zvedavo ozrl v „nekovo“ Delobelle ter jej napravil silno propoved. Zakrivila je hud prestop, veliko malodušnost. Kaj jo je gnalo do tega grdega čina?... zakaj je hotela sama sebe umoriti?... „nekova Delobelle“ je dobila strog opomin, naj odgovori odkritosrečno.

A „nekova Delobelle“ se ni dala pregovoriti; zdelo se jej je, da oskrni svojo ljubezen, ako jo tukaj pripezna... „Ne vem... ne vem!“ je odgovorila tiho s tresočim se glasom.

Nevoljen in nepotrpežljiv je odvrnil gospod policijski komisar, da jo spravijo nazaj k njenim roditeljem, a le s tem pogojem, da tega ne stori nikdar več.

„Ali obljubite to?“

„Da, da, gospod!“

„Tega nikdar več ne storite?“

„Ne, gotovo ne... nikdar več!“

Ukljub tej obljubi je zmajal gospod policijski komisar z glavo, kakor bi ne verjel, da se poboljša.

Sedaj je na cesti, na poti domov, v skrivališče in tiboto... a njene muke še ni konec.

dogodil v okraju koperskem; da so se namreč odpravili trami mostu čez reko Mirno.

Da, gospóda moja, odstranili so se res, da bi se onemogočilo hrvatskim volilcem, priti na volitev. (Čujte! Čujte! in veselost)

Gospodje pravijo dalje, da se je v Sovinjaku onesnažil vodnjak in da se je vrglo notri človeških kostij. To pa je mala, zasebna kotlina, ki je bila onesnažena, a se ne ve, od koga.

Torej ne javen vodnjak, in ne človeške kosti! Pravijo na dalje, da se je v Oprtlju in po drugih krajih odvzelo dinamita, samokresov, nožev za trte itd.

Jaz ne vem, da-li se je kaj našlo, in ako se je, ne vem, v koliko so imeli tega ljudje, toda jaz bi se ne čudil, ako bi ravno v Oprtlju imeli naši ljudje dinamita, kajti, izvzemši Poreč, niso naši ljudje nikjer trpeli toliko, kakor tam, v poslednjih 15 ali 20 letih. Temu so lahko pričre kapelanje, ki so bili nameščeni tam v zadnjih 15 letih za hrvatsko prebivalstvo.

Proti zaključku pravijo interpelantje, cesarska vlada naj vzame na znanje to, kar so naveli oni.

Ne, gospóda moja, ne, vlada naj ne vzame le „na znanje“, ampak preiskati naj da razmere na Primorskem, toda ne po organih v Primorski, ampak po nepristranskih ljudeh (Prav dobro!), ki bi dokazali resnico. Gospodje Italijani so tako govorili v interpelaciji in jaz sem jim odgovoril ter pravim še, naj se pošlje tjakaj nepristranskih ljudi, ki naj preiskujejo, kje da je resnica. (Prav res!) Zaključnjé pravite še: prebivalstvo hoče, da se mu zagotovi bodočnost. Da, vi, italijanski voditelji hočete, da se vam zagotovi, da Istra je bila in da ostane italijanska. (Tako je! se strani Italijanov.) Govorim vam torej iz srca. V svojem vprašanju pravite sami, da naj se dovoli svobodno izvrševanje vseh pravic Italijanom v Istri, Gorici in v

Redarski sluga, ki sedi kraj nje v vozu, je preveč uljuden, pretirano prijazen. Delala se je, kakor bi ga ne umela, se pomaknila od njega, izvila mo roko... kako trpljenje!... Najhuje izmed vsega pa je bil njen dohod v Rue de Braque, razburjenost v hiši, radovednost sosedov. Že od ranega jutra je vedel ves okraj, da je izginila. Govorilo se je, da je ubežala s Franom Rislerjem. Na vse zgodaj so videli, kako je veliki Delobelle dirjal ven, imejoči klobuk narobna na glavi in zmečkane manšete — gotovo znamenje nenavadne razburjenosti. Ko je vratarjeva žena nesla gori mleko in kruh, je videla, kako je gospa Delobelleova v blaznem strahu tekala iz sobe v sebo, da bi našla kako besedo otrokovo, kakovo še tako majhno sled, ki bi mogla vzbuditi kako domnevanje.

Nesrečni materi se je najedenkrat, žal, da prepozno, posvetilo v glavi, zakaj se je hči vedla tako čudno, zakaj je molčala, ko je odpotoval Fran Risler.

„Ne plakaj, ljuba žena... privedem ti jo nazaj“, je dejal oče o odhodu. Odkar je odšel, nekaj da bi pozvedoval, nekaj da bi ušel njenim tožbam, je tekala neprestano od stopnic k sobinemu oknu, od okna k stopnicam. O vsakem koraku, ki se je oglašil zunaj, je odprla z bijočim srcem vrata, in solze so se jej ulile, ko je bila zopet sama v samotni sobi, katero je še pustejšo delal prazni, pred delavno mizo stoječi stol Désirejin.

(Pride še.)

Trstu. Jaz ne vem, katerih pravic še nimate, povsodi ste že porabili tisti „Osar tutto“; ne preostaja vam več drugega, nego da se vam dà pravica, da pomorite nas vseh. (Smeh med Italijani. — Posl. dr. Verzeznassi: To so pretiravanja, kako morete le misliti kaj takega!), kakor jih je že bilo ubitih. (Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 19. maja 1897.

Državni zbor. Marsikoji vihar je že videla naša zbornica poslancev, in sosebno zadnji čas je vrvelo in se penilo neprestano, toda včerajšnjemu viharju ni možno primerjati nobenega dosedanjega. Pet ur je trajala seja, ne da bi se mogla — začeti. Vrišč je bil tolik, da niso razumeli jeden drugega, obstrukcija se je kazala v svoji najbrezobzirniši obliki. Kričali so in žugali pestmi, kakor da so v kaki — beznici. Poslanec Šusteršič jim je zakričal v svoji jezi: Liberalni šariatani! V hipu je Šusteršiča obklorilo mnogo nemških poslancev, ki so kričali nanj in mu pretili. Po svoji srditosti poznani posl. Peschka mu je zagrozil: „Ako ne bi bili v parlamentu, dal bi vam jedno, da bi vam zrahljaj zobe!“ — Jdnako srdito so postopali Nemci proti predsedniku Kathreinu in pozneje proti podpredsedniku Abrahamoviču. Vzrok — ne pravi, ampak le navidezni — vsemu besnenju Nemcev je bil nastopni: Nemški nacionalci Hoffman-Wellenhof je predlagal, da naj se završi najprvo razprava o predlogu Gregorčičevem in potem naj se prične razprava o nujnih predlogih glede jezikovnih naredeb, da se reši zakon o sodnih pristojbinah. Ker pa se je večina zbornice izjavila v zmislu predsednikovem, začel se je dirudaj, kateremu je načeval glasoviti Schönerer. Nemški posl. Schücker, ki je dobil besedo, je stal kaki dve uri, ne da bi mogel pričeti z govorom: tolik je bil vrišč, pravo nasilje! Slednjič je sel i on, ker je bil utrujen. Vidé, da ni možno misliti na kako razpravo, je slednjič podpredsednik Abrahamovič — predsednik Kathrein se je umaknil že popred — zaključil sejo.

Pripomniti bi bilo še, da so tudi ministri zbežali med „sejo“ iz dvorane, a Nemci so jih spremljali z vskliki: „Doli!“

Začetkom seje so stavili poslanci Hoffmann in tovarisi nujni predlog, zahtevajoči pojasnil od vlade o zadnjih dogodkih na Vztoku, kakor tudi o sestanku v Petrogradu in iz istega nastavši spremembi stališča Avstro-Ogerske nasproti trozvezi.

K položnju v parlamentu. O včerajšnji seji nam pišejo z D u a j a: Današnja seja nam je zopet nudila žalostna slika odnošajev, v katerih se nahaja ta zbornica pa tudi vsa monarhija, z narodi in vlado vred. Kakor ste gotovo že posneli iz časopisov, je bila jedina točka dnevnega reda zakonski načrt o sodnih pristojbinah, ker se nujni predlogi ne stavljajo na dnevni red. Večina se je izjavila za to, da se ta točka ne dene z dnevnega reda. Predsednik je mislil, da more preiti na razpravo o tej točki in je pozval govornika, posl. dr. Schückerja, da govori. Mnogi so se oglasili za besedo k poslovnemu redu. Predsednik jih je pustil govoriti, ali izjavil je, da ne more vzeti v obzir njih predlogov. Zopet je pozval dra. Schückerja. Le-ta se je delal kakor bi hotel govoriti, ker bi sicer zgubil besedo, ali drago mu je bilo, da ga okolo stoječi niso pustili govoriti. Kričali so kakor divji in klicali na korajžo vsakogar, ki jim je prigovarjal. Udarili bi bili, da se niso vedli trezno oni, ki so pametnejši. Glavni razgrajaci so bili liberalci, nemški nacionalci, Schönererjanci in socialni demokratje. Nameravalo se je, ne udati se in nadaljevati sejo bodi si tudi vso noč, da se nasitijo kričaci. Ali konečno je predsednik vendar zaključil sejo in naznanil, da prihodnje sejo prijavi pismeno. Zopet nekoliko zgubljenih dni.

To je v priprostitih potezah slika parlamenta, poslancev naroda, monarhije. Nikdo ne more vedeti, kaj bode sledilo. Parlamentarno se itak nikdar ni vladalo pri nas. Vsa ustavnost je bolj prah v oči, nego drugo. A sedaj, kakor da se približuje konec tudi tej in taki ustavnosti. Tako ne more trajati dolgo. Mnogi pravijo že sedaj, da ne more priti drugega, nego da se suspendira ustava vsaj za nekoliko časa. Izvestni krogi morda tudi že mislijo na to. Taka zmešnjava je torej v tej polovici monarhije. Napetost med jedno in drugo polovico. Vnanji odnošaji se zapletajo. Vse

to kaže na nenormalno stanje, kakoršnega ni bilo že davno. Sličnosti, a ne pravim enakosti, ni možno najti temu stanju do leta 1848. nazaj. Tako daleč jo je pritiral avstrijski parlamentarizem v blaženem letu 1897. po Kristovem rojstvu! Hrvacije in Slovenci nimajo česa zgubiti!!!

„Odločnost italijanskega kluba“. Ped tem bobnečim naslovom skuša „Piccolo“ prikriti — resnico. Resnico, ki je ta, da so italijanski poslanci Primorske — zlasti pa tržaški — temeljito prevarili visoke nade svojih vernih in da so daleč, daleč zaostali za pričakovanji, ki so jih gojili njih pristaši do zmožnosti in delovanja progressovcev v parlamentu na Dunaju.

„Piccolo“ govori mnogo in se hvali, ne zmené se za to, da ga dejstva bijejo po zobeh. In dejstvo je, gola resnica, da je eklatantno dokazala razprava o nujnih predlogih glede razmer na Primorskem, da so Italijani sedaj slabeje, nerazmerno slabeje zastopani v državnem zboru, nego so bili popred, ko so v njih imenu govorili ljudje Burgstallerjeve vrste. „Piccolo“ naj le — laže, kolikor hoče o velikih koristih, ki jih donša Italijanom že sedaj italijanski klub, ali to ne more premeniti dejstva, da so se italijanski poslanci pokazali povsem nesposobne za pobijanje argumentov slovenskih zastopnikov, in da se je celo tista „blesteča zvezda“, „duša ljudstva tržaškega“, „ljubljenec naroda“ pokazal le navadnega brbljača — kamoli debaterja! — s katerim se je le igral dr. Laginja, kakor mačka z mišjo.

Med krpanjem svojega zmašila pa je pisarja menda vendar obšla nekaka slutnja, da... no, da so se blamirali temeljito, da je vendar prekriceče nerazmerje med obljubami in baharijami pred in o volitvah in pa med delom po volitvah. Zato tolaži previdno: „Nismo pričakovali in tudi sedaj ne pričakujemo čudežev...“ Kako skromni so postali hkratu!! — V tej skromnosti vidi že velikansk uspeh Italijanov — kakoršnega ne bili mogli doseči posamičniki — v odgovoru grofa Badenija na interpelacijo italijanskega kluba. — Čemu bi tajili? Mi pripoznavamo brez ovinkov, da je bil odgovor neugoden za nas in naši poslanci so odločno vzeli ta odgovor pod nož svoje kritike. Ali s tem ni rečeno niti od daleč, da bi nas bil poparil, ali da bi značil kakov poseben uspeh Italijanov! Mi cenimo ta odgovor toliko, kolikor je vreden, ker vemo, kam je njegova ekscelenca pomakal svojo pero in kje je zajemal podatke, ko je pisal svojo izjavo!! Takih „uspehov“ so imeli gospodje Burgstaller R. Luzzatto-Stalitz kar na koše! Tako „odločni“ so bili tudi ta trojica! Ako se Italijani že radujejo na takih uspehih, ako jim imponuje že taka odločnost, ki se skromno omejuje le na golo tajeenje po Slovincih in Hrvatih navedenih faktov, potem moramo vprašati prav zaresno: čemu je bila letos vsa vihra, čemu vsa sprememba? Saj so Stalitz in družba tudi kazali toliko „odločnosti“! Razlika je le ta, da je beseda teh gospodov nekoliko več veljala v parlamentu — o vladi ne govorimo —, ker je bil v njihovem postopanju vendar nekakov sistem, neka vodilna misel. Naj je bila njihova taktika tudi malenkostna in krivična, vendar je bilo nekaj, je bilo opaziti neko direktivo. Stalitz in družba so si mislili in se tudi ravnali potem dosledno: podpirajmo vlado in vlada bode podpirala nas. Tu pa tam so se delali nekako, kakor bi hoteli grajati vlado, a potem so dosledno glasovali za — vlado. Taki so bili, svet jih je smatral takimi in vlada jih je imela — rada. Nasproti vladi mehki, nasproti Slovincem trdi, neizprosni: to je bila njihova taktika, s katero so sekali nam Slovincem hujših ran, nego jih more taka „odločnost“, kakoršno kaže sedanji italijanski klub, katerega gibanje in kretanje je zgolj nesoglasje in protislovje. Družijo se z obstrukcionisti — torej skrajno opozicijo — in zajedno se ližejo vladi; proslavljajo ministerskega predsednika, a zajedno glasujejo z onimi, ki ga hote postaviti na obtožno klopi; obsojajo germanizacijo, zajedno pa vlečejo na jedni vrvi z onimi, katerim je jedini cilj germanizacija; pravijo, da so avtonomisti, hkratu pa odklanjajo adresu, katere najizraziteja točka je — avtonomija. Iz kratka: ves program sedanjih Italijanov sestoji iz breznačelnosti, nedoslednosti, protislovij in omahljivosti. Odločni so jedino v tajeju njim neljubih stvari; a ko treba dokazovati, tedaj se poskrijejo junaški za svoje — kavalirstvo.

In mi smo prepričani, da kolikor je Italijanov, ki so sposobni misliti trezno, si mislijo sami pri sebi — javno ne povedo tega, ker je terorizem prehud —, da so Italijani veliko slabeje zastopani v sedanji zbornici, nego so bili v prejšnji!!

Na tej resnici ne more spremeniti ničesar niti „Il Piccolo“, ki hoče v gori omenjenem članku vzbuditi menenje, da so bili nemški liberalci do sedaj nasprotni Italijanom, da jih je pa sedanji italijanski klub še le pridobil za italijansko stvar. Kako drzno bije resnici v obraz! Nemško-liberalno-italijansko prijateljstvo je staro in umevno. Trditev torej, da so Italijani sedaj pridobili prijateljstvo nemških liberalcev, je po priliki vredna isto toliko, kakor trditev, da so izvestni Italijani pridobljeni za avstrijsko državno misel, da so se spoprijaznili z avstrijsko ustavo. Prvo ni res, drugo pa tudi — ne, še manje!

Svojim vernim čitateljem naj le govore o „odločnosti“, mi pa vemo in z nami vedo sedaj tudi — hvala Bogu na tem — večina parlamentarnih skupin, da so nam nasproti krivičniki, pred drugimi, pa — hinavci!

Grško-turška vojna je menda pri kraju. Turki so dosegli, kar so hoteli še doseči: Domokos je v njihovih rokah. Vsi protesti grške vlade zoper napade od turške strani — češ, da bi bili lahko odbili te napade, ako ne bi bili zaupali posredovanju vlasti — vsi ti protesti so sedaj le potrata časa. Danes je Grška v takem položnju, da si sama ne more pomoči, ampak je njena usoda v rokah Evrope. In ta poslednja je sedaj pred težko nalogo, veliko težavnejo, nego je bila ona, ko so Grki poslali svojih vojakov na Kreto. Turčije ne bode tako lahko brzdati, sosebno sedaj ne, ko je pijana svojih, zaveda jako cenih zmag. Evropa je hotela, da Turčija malo zlasa grškega razposajenca, ali, kako bode sedaj, ako Turek ne bode hotel dati iz rok porednega Grka? Sedaj bode pa Evropi lasati Turka, prej ne bode mirul Evropa je storila usoden greh, da ni energično rešila krečanskega vprašanja, ne zmené se za vse turške proteste. Da je storila tako, ne bi bilo grško-turško vojne in Evropa ne bi bila v zadregi sedaj. Kar je krščanskega, bodi pod krščansko oblastjo! In dokler Evropa ne pokaže zob, se bode vedno le norčeval iz nje kruti Turek.

Različne vesti.

Občni zbor podružnice družbe sv. Cir. in Met. na Greti se bode vršil v nedeljo dne 23. t. m. ob 11. uri predpoludne v prostorih otroškega vrta v Rojanu. Gretarski, rojanski in barkovljanski rodoljubje so naprošeni, da se v polnem številu udeleže tega zbora, saj ravno nam kličejo še posebno sedanje razmere, kako potrebna nam je družba sv. Cirila in Metoda v naši obrambeni borbi. Pridite torej, da pokažemo, da se zanimamo za narodno vzgojo svojih otrok, za to bodočnost našo!

Nekoliko odgovora gospodu župniku Jurci! Iz Rojana nam pišejo: Gospod urednik! Ali ste čitali zadnjo številko „Amica“, v kateri je naš gospod Jurca priobčil neko „izjavo“? (Da, smo čitali, in smo tudi reagovali nekoliko v zadnjem izdanju. Op. ured.) Gospod župnik pravi, da je sam hodil po hišah in da se je prepričal na ta način, da lep del njegovih župljanov je italijanske narodnosti in da mora torej skrbeti tudi za te. Sicer pa da je preskrbljeno tudi za njegove slovenske ovčice.

No, tudi mi poznamo, in vemo, se bolje nego g. župnik, koliko je resničnih Italijanov v Rojanu. Te seštejemo lahko na prste jedne roke, ako izvzamemo one Italijane, ki bivajo na Belvederju in ki raje hodijo v mesto k službi božji, v kolikor isti sploh zahajajo v cerkve. Gotovo pa to število Italijanov ni toliko, da bi opravičilo vse tiste spremembe v cerkvi, ki jih je uvel gosp. župnik. Mirno vestjo trdimo torej, da te spremembe ni malo ne odgovarjajo resnični potrebi, ampak le italijanske mu mišljenju gospoda župnika in željam njega krščenih in — nekrščenih prijateljev. — Gospod župnik se sklicuje tudi na to, da so ob nedeljah po tri slovenske propovedi; ne pove pa, koliko teh slovenskih propovedi se ne vrše, ker je gospod župnik slučajno — bolan! Tudi o vsebini svojih govorov molči previdno gospod župnik, govorov, iz katerih nikakor ne moremo sklepati o posebni ljubezni gospoda župnika do slovenskih

ovčic. — Gosp. župnik pripoveduje v drugem odstavku svoje „izjave“, kako da ni res, da bi bili slovenski župljani nezadovoljni z njegovim postopanjem, in se sklicuje na izvestne ljudi, ki ga vspodbujajo, naj ostane na tej poti, na katero je krenil. No, to pa verujemo gosp. župniku, da je takih ljudi. Saj jih poznamo predobro vsi mi. Toda vedi gospod župnik, da tisti ljudje nimajo najmanj pravice govoriti v imenu slovenskih župljanov, ker sami pripoznavajo, da se ne čutijo Slovence in je notoriška istina, da so v službi naših nasprotnikov. Vedi torej gospod župnik, da jako slabo pozna svojo faro, čeprav je letal od hiše do hiše.

Gosp. župnik meče vso krivdo na „brezverne agitatorje“. Ako gosp. župnik res veruje v to, kar je tu napisal, ako meni namreč, da so njegovemu postopanju nasprotni le „brezverci“, potem mu moramo že reči, da ljuto vara samega sebe in da na nečuden način žali veliko večino svojih župljanov, nasprotujočih njemu, a zvesto udanih svoji veri in svojemu Bogu. Mi odbijamo najodločneje to insinucijo, kajti ne zasluži imena brezvercev že zaradi tega, ako poleg svoje udanosti do Boga in vere hočemo ohraniti tudi zvestobo do svojega rodu. Gospodu župniku so menda jako zmešani pojmi, kar je naravno; kajti v taki družbi, v kakoršni se najraje giblje g. župnik, si ni mogel pridobiti pravega razumevanja (da ne govorimo o dobrohotnosti) naše ljubezni do starih šeg, do starih poročil in do svojega rodu. Ali smo mi krivi, ali zasluži ime brezvercev zato, ker g. župnik ne more razumeti onega čutstva, ki klije v naših srcih. —

Ozirom na dejstvo, da je bila na dan sv. Jožefa — to je na dan po volitvi — v farovžu zbrana družba naših narodnih nasprotnikov, pojašnjuje gosp. župnik, da je bil temu povod njegov imendan. Na to pojasnilo bodi naš odgovor ta, da mi nismo govorili o povodu onemu sestanku, ampak le o dejstvu, da je bilo z dvorišča v župnišču čuti klicev „Evviva Mauroner“ in da sta bila še več dni po volitvi ob vratih župnišča napisa, skrajno žaljiva za slovensko narodnost. To so dejstva, katerim ne more oporekati gospod župnik. To smo trdili in pri tem ostajamo.

Gosp. župnik nam zatrja, da ostane vedno zvest geslu: Živel katolicizem, smrt liberalizmu! No, gospod župnik naj vsklika, kolikor hoče, resnica pa je vendar ta, da on ne bi bil nikdar župnik v Rojani, ako bi ne bilo liberalizma, to je, ako ob njegovem imenovanju ne bi bili imeli prve besede oni, ki visoko drže zastavo — liberalizma! Saj se razumemo, gosp. župnik! Fakta, fakta, alroché čakole!

Gosp. župnik govori tudi o moralnem propadanju. Na tem predavanju se pa že moramo prav odločno zahvaliti gospodu župniku, takih lekcij dobimo lahko iz prve roke. Verjame naj nam gospod župnik, da bi tudi mi lahko pogodili tisto pot, ki ni neznana gosp. župniku in njega prijateljem — tjakaj, v uredništvo v Via Nuova, kjer je glavni izvirnik — tržaške morale! In zopet se na-dejamo, da se razumemo z gospodom župnikom.

Iz kraja: tudi najnovejša „izjava“ gospoda župnika je vredna vseh — svojih prednic: gospod župnik hvali, kar se — po našem srčnem prepričanju — niti opravičevati ne dá.

Nadvojvoda Fran Ferdinand, prihoduji prestolonaslednik avstrijski, je sedaj popolnega zdravja. Govori se celo, da nastopi kmalu zopet vojaško službo. Po nalogu cesarjevemu mu je rešiti več državnih poslov. Nadvojvoda Fran Ferdinand pojde tudi v London zastopat našega cesarja na slavnosti jubileja Kraljice Viktorije.

Istra v parlamentu. V večerajšnji seji zbornice poslancev so poslanci Laginja in tovariši interpelovali ministerskega predsednika, da-li hoče naložiti oblastim, naj vrnejo ljudstva orodja, odvzeta mu povodom razoroženja. Isti so interpelovali tudi ministerskega predsednika glede na predstoječe občinske volitve v Oprtlju.

Imenovanje. C. kr. trgovinsko ministerstvo je imenovalo poštnega oficijala Ivana Bonettija c. kr. poštним kontrolorjem na c. kr. poštнем in brzojavnem uradu v Trstu 7. — Giardino publico.

Gospodarsko društvo na Greti vabi vse častite društvenike na občni zbor, kateri bo v nedeljo, dne 23. t. m. ob 3. uri popol. v dvorani društvene krčme. ODBOR.

Podružnici družbe sv. Cirila in Metoda na Greti so doposlali barkovljanski rodoljubi o priliki volilnega shoda v krčmi „Obrtniškega društva“ 8 kron in 22 stot. V isti krčmi so nabrali po dovršenih volitvah za mestni svet 4 kron 88 stot. (Objavljenje teh dveh svot se je zamudilo po neljubi pamoti.)

Izlet v Sežano priredi prihodnjo nedeljo „Pevsko in bralno društvo na Opčinah“. Društveniki se odpeljejo z Občin proti 3. uri pop.

Srečna Istra! Tako sem vskliknil danes v jutro, ko mi je naroden mož iz Pobegov v Istri povedal sledeče: Nad selom Čezeri v Lazaretu ima neki koperski bogataš (ime mi je znano) svoja posestva. Na tem posestvu je imel svojega kmeta — Slovenca. Takoj po izvolitvi Bartoliča — pardon Bartoli-a, rekel je gospod svojemu kmetu: Sedaj bode že bolje, v teh šestih letih, ko bode Bartoli na Dunaju, dosežemo vsaj to, da se uvede tretjina med gospodarjem in kmetom. V Italiji je vse tako urejeno. Kmet dobiva tretjino od vsega, samo vino in olje ostaja vse gospodarju!!! Istrijani! Ali vas ne čakajo potem-takem blaženi dnevi?! Toda, čujmo dalje! Omenjeni gospod je dal napraviti neko delo na svojem zemljišču, ki ga je stalo do 100 gl. — potem je pa rekel: Eto, ako bi bili pod Italijo, bil bi potrošil 35—40 goldinarjev, kajti vi zahtevate tu po 70—80 nč, tam pa radi delajo za 30—35 nč. na dan!!

Ali se ne čuje to nekako tako-le: Pridi, pridi Italija in reši nas vsega zlega! Kmet, začuvši to, ni mogel molčati in je potožil tovarišem o stvari. Ker se pa povsod najde Judežev-Iškarijotov, šel je nekdo in ovadil kmeta, da „opravlja gospoda po krčmah! Ko je prišel gosp. Italijan in vprašal kmeta-Slovenca, da-li je res govoril tako in tako? mu je pritrdil kmet ter izjavil, da je to storil, ker je to resnično in ker ga ne veseli ostati dalje v službi, ki mu obeta preveč „sreče“ za prihodnost! Ločila sta se, in čas bi že bil, da bi se i mi ločili od tega neznosnega sistema, da ne bode — — — prepozno.

„Nebodigatreba“.

Narodno-gospodarska organizacija na Primorskem. Iz Dobre polj nam pišejo dne 18. maja: Tujak opazujemo z velikim zanimanjem agitacijo za narodno-gospodarsko organizacijo na Primorskem: v Trstu in Gorici. Prepričani smo, da se organizacija obnese, ako bo dovolj resne volje na strani trgovcev in količakaj volje na strani konsumentov. Gledati se pa ne sme le na slovensko prebivalstvo na Goriškem in tržaškem ozemlju, ampak tudi na Slovane po drugih pokrajinah, ki tudi kupujejo veliko blaga v Trstu, seveda ne pri Slovencih, pač pa pri Nemcih, Italijanih in Židovih. Zakaj pa pri pri teh? Zato, ker ne poznajo slovenskih veletržcev; dobro poznajo Italijane in Židove, ki pošiljajo na vse strani ponudbe in agente. Zakaj bi Slovenci ne ponujali svojega blaga? Zakaj ne pošiljajo svojih zastopnikov? — Od slovenskih veletržcev ne moremo zahtevati, da bi nam dajali blago ceneje nego drugi, pač pa za isto ceno in dobro blago. Ako slovenski veletržci ne morejo storiti družega, naj vsaj od časa do časa prinese „Edinost“ imenik tržaških slovenskih veletržcev s kratko označbo, kakimi predmeti tržijo. — V zadnjem času se je na Kranjskem ustanovilo več konsumnih društev in kmetijskih zadrug, ki se pečajo s trgovino. Toda vem, da jih je prav malo v zvezi s tržaškimi slovenskimi tvrdkami. Zakaj? Ker ne vedo za nje. Židje, recimo samo „Salon & Cohen“ so prišli, slovenski veletržci se še niso zmenili. Pred nekaj tedni je zastopnik tržaških židovskih trgovcev v par urah pri nekem društvu prodal blaga za 2500 glđ. Koliko je spravil Žid od tega?

To društvo pa tudi eksportuje pridelke svojih zadrugičkov. In slovenski veletržci bi morali biti potem tudi toli lojalni, da bi kupovali blago pri svojih konsumentih-producentih. Narodna dolžnost veže zadruge in društva, da naročajo blago pri slovenskih veletržcih; ako jih ne poznajo, naj jih poiščejo. Bodimo možje in izvršujemo dosledno lepo geslo: Svoji k svojim!

Učiteljsko društvo za koperski okraj bode zborovalo 3. dne meseca junija t. l. v Borštu po običajnem dnevnem redu.

Pred zborovanjem istega dne se odkrije spomenik pokojnemu tovarišu Ferd. Breitschopfu po nastopnem vzporedu: 1. Ob 8. uri sv. maša za pokojnega F. Breitschopfa. Pri sv. maši pojó učitelji-pevci „Črno mašo“, zloženo v

spomin A. M. Slomšek. 2. „Nad zvezdami“ — petje na grobu pokojnikovem. 3. Nagrobni govor. 4. „Blagor mu“ — petje.

Č. gg. tovariši so naprošeni, da se izurijo v navedenih pesmih ter da se vsi udeležé slavnosti in zborovanja. Za letos se je izuriti tudi v nastopnih skladbah, določenih po društvenem pevodnji: „Mili kraj“, „Danici“, „Za dom med bojni grom“, „Savica“, „Domovini“-Ipavec, „Lastovki v slovo“, „Molitev“, — vse v pesmarici družbe sv. Mohorja in „Hrvati“ v hrvatski pesmarici.

Ob jednom naznanjam vam in drugim pokojnikovim prijateljem, da je skrajni čas vpslati mi kak prispevek za spomenik, ker mi nedostaje še marsikatera krona.

Jos. Valentič,

predsednik učit. društva v Ricmanjih.

Akad. tehn. društvo „Triglav“ v Gradcu bode imelo svoje II javno redno zborovanje v soboto, dne 22. vel. travna 1897. Začetek ob pol 9. uri zvečer. Dnevni red: 1. čitanje zapisnika, 2. poročilo od-borovo, 3. proračun za letni tečaj 1897, 4. poročilo preglednikov, 5. slučajnosti. Lokal: Restavracija „zum wilden Mann“, Jakominig. 5. Slovanski gostje dobro došli!

V spomin našemu cesarju. Petrogradski list „Narod“ javlja, da skoro pride na Dunaj deputacija avstro-ogerske kolonije v Novgorodu, da izroči cesarju ori in alno, dragoceno uro v spomin na Njega obisk na Ruskem. Ura predstavlja gotiški stolp, meter visok. Kaže ure, dneve in spremembe meseca. Opoludne in zvečer ob 9. uri se odpirajo vrata stolpa in iz vrat prihajata cesar Fran Josip in car Nikolaj z bogatim spremstvom. Igralna skrinjica igra rusko in avstrijsko himno. Podobe obeh cesarjev se sprehajati pred stolpom kake tri minute in potem odhajati v notranjost. To originalno uro je napravil avstrijski urar, živeči v Nevgorodu.

Razprava proti Križanom.

Obtožba se opira na sledeče razloge:

Dne 18. marca 1897. so se vršile volitve v Trstu za III. kolegij, sestoeči iz 4. volilnega telesa v mestu in iz volilcev okolice; izvoljen je bil italijanski kandidat Leopoldo Mauroner nasproti slovenskemu kandidatu Ivanu Nabergoju. Že nekoliko časa pred volitvami bila je okolica ne- navadno oduševljena, ter je izid volitev tim- več pripomogel za ogorčenje duhov slovenskega prebivalstva, tako, da so se zvršili veliki iz-gredi po okolici, od katerih se izgrede v Sv. Križu ne more šteti med najzadnje; in ti so predmet današnje obtožbe.

Začeli so se izgredi takó, da je dne 19. mar- cija, dan po propadu Nabergoja, neka družba mla- denčev, med istimi današnji obdolženci, na glavni cesti srečala Antona Verginela Antonovega po dom. „Ručer“, ki je znani agitator Mauronerjev, — da je šla za njim kričé: „svinja, izdajalec do- movine“, dočim je Ivan Tence „Norc“ šuntal svoje pajdase z besedami: „alo, dajmo ga; zdaj je čas!“, da bi ga stepli, ter da so nekateri začeli metati kamenje za njim, ne da bi ga bili zadeli. Vsled tega pretilnega kretanja obdolžencev se je zate- kel Verginela v hišo Avguščina Busetti.

Obdolženci, dosepevi za njim pred hišo, so metali kamenje na vrata ter ponosno kričali: „Dol, ven, ven ga čemo tistega moža, če ne vržemo vse v left!“, — takó, da so Buzetti in njegovi domači- ni navzlic temu, da je Verginela iskreno prosil, da naj ga ne izdajo sovražniku, vendar iz strahú pred obdolženci so silo pahnili istega iz hiše. Zu- naj so ga prijeli obdolženci vrgli na tla ter bili s pestmi in ga cebali, tako, da je pripisati le sreči, da je isti vsled tacega početja onih odnesel svoje telo le z lahkim poškodovanjem.

Vse one okolnosti potrdile so priče Antoa Verginella „Ručer“, Avguštin in Teresa Bosetti in Karl Košuta Leonardov; deloma so jih obdolženci sami priznali, deloma izhajajo tudi iz medsebojnega obdolženja obdolžencev samih. Iz načina, kako so se od začetka do zvršetka razvila kaznjiva de- janja, izvira dokaz za medsebojni dogovor. Zato mo- rajo odgovarjati zločin javnega nasilstva z izsil- vanjem in nevarnim žuganjem kakor tudi radi prestopka ex §. 411 k. z.

Na to so se podali obdolženci v gostilno Ivane udove Žigon, kjer so začeli z drugimi nav- zočimi razgrajati tako, da se je gostilničarka iz

strahu, da bi se ne pripetilo kako zlo in zato, da se jih je znebila, odločila jim en hektoliter vina. Sod z vinom so naložili na voz in peljali na glavni trg „Na krosadi“, kjer so takoj postavili slovensko trobojnico in pri znožju iste nastavili vino. Kmalu se je zbrala velika množica na mestu. Pilo se je in kričalo čedalje bolj: „Živijo Naber-goj!“ Kmalu je vino razgrela duhove, in odločili so se k nadaljevanju izgredev. Obdolženci so se zbrali najprej pod hišo št. 100 Ivana Verginella pok. Jožefa po dom. „Ceze“ na trgu samem. Ko hitro se jim je pokazal Verginella, zaupila sta Košuta „Lelk“ in Tretjak „Bibec“ proti njemu: „danes čemo Vas pobiti in požgati, cikorjo!“ Verginella se je skrila iz strahu v hišo, dočim sta ona dva udrla za njim v hišo, kjer sta pobila šipe od kuhinjskih vrat. Potem sta se vrnila na cesto, kjer je bila zbrana množica. Takoj je začelo frčati kamenje proti hiši med vriščem in kričanjem množice: „Dol s cikorjo!“ O tej priliki je zaupal „Bibec“: „Ceze, jaz bi ne hotel biti v tvoji koži!“ V hišo Verginella je priletelo okolo 30 kamenjem, težkih 2—3 kilov, bilo pobitih 41 šip in poškodovani so bili 3 okviri pri oknu — vsled česar je nastala škoda od 15 gld. 65 kr.

Seveda so se Verginella in njegovi domačini nahajali zbok tega v najhujših stiskah, ker je priletelo mnogo kamenjev v hišne prostore, tako, da je bila telesna varnost domačinov v negotovosti; kajti en kamen, okolo 2 kila težak, prifrčal je mimo ušesa 2 leti starega otroka, nečaka Verginellovega izpostavljenega vsled tega največji nevarnosti za življenje.

Zanikanja obdolžencev glede lučanja kamenjev bila so ovržena izjavami prič Tereze, Katarine, Ivana, Jožefa in Andreja Verginella.

Potem so se obdolženci oborožili s koli ter podali okoli poludne pred hišo št. 209 Ivana Verginella pok. Kristjana „Kava“, kjer so razbili s koli vse šipe v pritličju; prišli so še drugi slovensko zastavo na čelu ter so kričali pred hišo. Fran Tence „Frakabasa“ je zaupal: „Kje so oni, ki so prodali našo kri?“, dočim je Fran Košuta „Kuhar“ dal znamenje poveljem: „Aló fantje na ogenj!“ Hkratu so začeli vsi navzoči metati proti hiši, kar jim je prišlo pod roko, — kamenje, opeko, kole i. t. d.; Anton Tence „Frakabasa“ je bil na hišne duri s tako težkimi kamni, da so se iste skoro ulomile. Vse te okolnosti so potrdile priče Marija Sulčić, Jožefa Pirek „Poklova“ in Margarita Tence; deloma so obdolženci sami priznali ona dejstva, deloma so se isti medsebojno obdolžili. Škoda, povzročena na tej hiši, znaša 45 gld 1 nč., bivši popolnoma demolirano stranišče, pobitih 57 šip, razbiti korci, razbita ena lampa, en lonc, en škaf, razbitih več posod iz stekla ter poškodovani 4 krožniki in eno omrežje. Našlo se je v hišnih prostorih kamenov, težkih od 5 do 10 kilov.

S tem poškodovanjem ni bilo v zvezi nevarnost za telo, ker se je družina malo prej odstranila iz Sv. Križa iz strahu pred obdolženci, od katerih se je Fran Verginella „Moro“, srečavši Margerito Verginella, ženo poškodovanca Ivana, s pretilnim glasom izrazil: „Kje je vaš mož, da ga takoj zrežemo na kose!“ To poslednjo izjavo je pot dila priča Margarita Verginella „Kava“.

Naposled so navalili obdolženci na hišo št. 144 Jakoba Tence pok. Antona sé slovensko zastavo na čelu, kričali, da hočejo vse požgati in „kdo je prodal našo kri!“ Prvi kamen je pognal Verginella „Moro“ proti hiši, in za tem so ga posnemali drugi. To so potrdile priče Marija Sulčić in Ivana Tence, kakor tudi obdolženi Fran Verginella „Moro“. Hiša št. 144 je trpela vsled tega škoda od 1 for. 20 nč., bivši razbitih 5 šip, — ne da bi bilo kako človeško telo v nevarnosti.

In tako so sledila isti dan še mnoga mnoga poškodovanja na škodo drugih posestnikov, ne da bi se moglo konstatovati in zaslediti provzročitelje; le s pričo Valentina Košuta Kristjanovega in z izjavo obdolženca Ivana Tretk „Bibec“ se je dokazalo, da je bila škoda, storjena hiši št. 216 Kristijana Košuta pok. Martina „Bakarjev“, od 1 for. 60 nč., povzročena od Frana Tretjak „Bibec“, Jožefa Bogatca „Miletov“ in tretjega nepoznanega, kateri so razbili na isti 3 šipe. Zato je Jožef Bogatec „Miletov“, ker ni dokazano, da se je udeležil tudi drugih poškodovanj, obtožena le radi prestopka ex §. 468 k. z. — dočim morajo drugi odgovarjati zaradi zločina ex §. 85 a. k. z. ozi-

roma ex §. 85 b. itd., ker se mora vzeti zbok okolnosti, pod kojimi so se zvršila poškodovanja, da so se ista prizadela vsled medsebojnega predidšega dogovora, tako, da mora vsaki udeleženec odgovarjati ne le za svoja, ampak tudi za dejanja svojih soudeležencev.

Treba je naglašati, da so vsi poškodovanci glasovali za Mauronerja. (Pride še.)

Najnovejše vesti.

Trst 19. Na mesto obolelega knezonadškofa dr. Zorna bode letos o Binkoštih nadškof dr. Glavina dell zakrament sv. Birme.

Dunaj 19. Glasom vesti v listih bode prihodnja seja zbornice poslancev v petek. Na dnevnem redu bodo inicijativni predlogi.

Atene 19. Turški poveljnik v Epiru je dobil nalog, naj sklene premirje pod pogojem, da nijeden grški vojak ne stopi na tla turške države, da se bode moglo priti do sporazumljenja. Grški poveljnik je dobil od svoje vlade povelje, naj opusti sovražstva ter naj razpravlja o pogojih za premirje.

Atene 19. Vlada je prijavila zastopnikom tujih vlasti predlog za premirje in je izjavila, da je na vlastih sedaj — ko jim je Grška poverila varstvo svojih interesov —, da razpravljajo o pogojih za sporazumljenje.

Carigrad 19. Car ruski je čestital včeraj brzozjavno sultanu na dosedanjih vojnih vsehkih in je apeloval na njega miroljubivost v namen, da se sklene mir. Sultan se je zahvalil ganjen na tem znaku prijateljstva in je izrekel nado, da se pripozna njega dobra volja v razpravi glede pogojev za mir.

Trgovinske brzojavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za jesen 7.16 7.18 Pšenica za maj-juni 1897 7.70 do 7.72 Oves za jesen 5.80—5.82. — Rž za spomlad — — —. Korusa za maj-juni 1897. 8.53—8.54 Pšenica nova od 78 kil. f. 7.90—7.95 od 79 kilo. 7.95 8.— od 80 kil. f. 8.05—8.10., od 81. kil. f. 8.10 8.15, od 82 kil. for. — — —. Jedmen 5.—8.— prosa 5.80—6.25.

Pšenica: dobre ponudbe, povpraševanje živahno. Prodalo se je 56000 met, st., trg stalen, cena 5 nč. dražje Vreme nestalno.

Praga. Nerafinirani sladkor for. 11.60 do ——. Novi po f. 11.65.

Praga. Centrifugal novi, postavljeni v Trst s carino vred odpošiljatev proci f. 31.50 32.— Concasse 34.—34.50 Četvorn' 34.— 34.25 V glava sodih 38.50 Silno rastoče.

Havre. Kava Santos good average za maj 47.75 za september 48.75 mirno.

Hamburg. Santos good average za maj 38.75, za september 40.—, za december 40.75 za marc 41.25. mirno.

Dunajska borza 19. maja 1897.

	včeraj	danes
Drjavni dolg v papirju	101.95	101.90
„ „ „ v srebru	101.90	101.90
Avstrijska renta v zlatu	122.70	123.05
„ „ „ v kronah	100.90	100.90
Kreditno akcije	862.40	863.60
London 10 Let.	119.55	119.55
Napoleoni	9.52 1/2	9.52 1/2
20 mark	11.78	11.78
100 itali.	45.35	45.35

Zahvala.

Podpisana zahvaljujem najiskreneje vso ono gospodo, ki so mojega ljubjenega in nepozabnega soproga, gospoda

Avgusta Kermaynerja,

spremili k večnemu počitku.

Bog jim povrni vsem ta zadnji dokaz naklonjenosti do poko nika in sočutja do mene.

V Trstu, 18. maja 1897.

Marija udova Kermayner.

ZAHVALA.

Podpisana se zahvaljujem iz globine srca onim dobrotnikom, ki so se me usmili, doposlavši mi nekoliko denarne podpore. Vsmiljeni Bog naj jim povrne, oni Bog, ki je rekel: „Kar ste storili dobrega svojemu bližnjemu, ste meni storili.“

Zahvaljujem se tudi uredništvu „Edinosti“, ki dobrohotno vsprejema meni namenjene darove.

Ana Česnik.

Pozor!

Podpisani je odprl v svoji hiši krčmo, ul. Porta, 1, uhod ul. Conti, za Holtom. Toči pristna črna in bela vina istrska in dalmatinska I. vrste. Drži pivo Dreherjevo v sodčkih in steklenicah. Kuhinja je izborna, vedno z jedili preskrbljena. Postrežba je točna. Strankam dadó se kosila in večerje. Oddaje se vino tudi na dom v sodčkih po 28 l. — po dogovoru. Nadejaje se mnogobrojnih posetov od strani sorjakov, zahvaljuje se prav srčno njim udani

Mihovil Ribarić.

Za slabotne
bolehave vsled pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je **železno vino lekarja Piccolija v Ljubljani.**
(Dunajska cesta)
priporočeno od mnogih zdravnikov. — Pollitorska steklenica v ja 1 gld., pet pollitorskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Bilard

že rabljen, vendar ne prestar, torej še za rabo, se želi kupiti za kavarno na deželi. Ponudbe naj se določijo upravnistvu tega lista.

Št. 600.

Razpis.

Na podpisnem občinskem uradu je razpisana služba občinskega tajnika z letno plačo 600 gld. in brezplačnim stanovanjem.

Prosilci za to službo morajo dokazati, da so večji deželnemu jeziku in nemščini ter istodobno predložiti izkaze o dosedanjem službovanju.

Prošnje naj se določijo podpisnemu uradu najdalje do 15. junija 1897.

Občinski urad
v Dekani, dne 15. maja 1897.

Župan:

Ivan Mahnič.

„Osmica“!

Prijateljem in znancem naznanjam, da sem odprl danes „osmico“, da potočim svoj izvrstni domači pridelek, črno in belo vino.

Ivan Marija Bole,
posestnik,
v Mojanu št. 242.

OLJE.

Pošilja se od 5 litra naprej in na debelo.



Pošilja se od 5 litrov naprej in na debelo.

Acquedotto št. 9. (nasproti „Latteria Svizzera“)

Ima se veliko korist in velik trud se prišpara, ako se poslužuje pri l. spedičiji in slov. firmi za olje, kis in mlo. Postrežba je točna, hitra in vrči so trajni. Prevzemajo se pošiljate za celo Primorsko, Kranjsko, Štajersko in Trst prosto na dom, ostaviš vrč na domu brez are. Jedilno olje l. 28 nč., fino 32—36 nč. l., finejše 40 namizno pol fino po 44—48 namizno fino po 52—56 in 60 nč. l., ekstrafino 64—72 nč. l. — Kis vinski in ciperski po jako nizki cen. Milo kuhinjsko 18 nč. K., fino 24, finejše 26—28 nč. K. Velika zaloga mila (čajfe) za toaletto po zmernih cenah. Udani Anton Široc

Svečar v Gorici **J. KOPAČ** Solkanska cesta št. 9.
priporoča velečastitemu svečenstvu, cerkvenim upravam, ter slavnemu občinstvu pristno

Voščene sveče

kilogram po 2 gld 45 nč

Ha so one sv. č., koje nosijo pretokolirano tvornično znamko, nepokvarjene, jamčim se sveto 1000 kron.

Sveče slabeje vrste za pogrebe in postran-ko razsvetljavo cerkva dobivaje se po jako nizkih cenah.

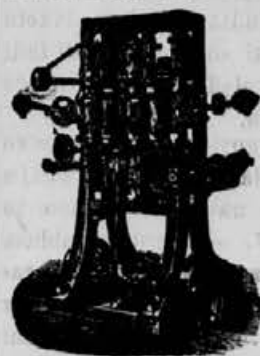
Prodajem tudi tamjan za cerkve:

Lacrima najfineji kigr. po gld. 1.20

običajni „ „ 1.—

Grani „ „ —.60

Blago pošilja se na vse strani avstro-ogerske monarchije poštne prosto.



G. Tönnies
Ljubljana.

Tovarna strojev
in
kovačnica za kotle.

Specijaliteta:

žage in stroji za obdelovanje lesa.